

Brev ifrån ingenstans

Jag hörde att du berättade om allt. Jag hörde det ifrån W.

I.

M.

När du läser det här så är jag långt borta. Den skugga som du växt dig van vid att stryka runt din kvart är för alltid borta. Kanske var det bäst som hände, kanske är det det bästa att sången tog slut och jag nu sitter och sammanfattar allt som inte kommer bli, skriver det på brunt papper och postar till mina drömmars sista fyra väggar.

När jag hörde att du berättat så reagerade min kropp på ett vis den aldrig gjort innan; den blev tom. Luften gick ut. Jag fantiserade alltid kring dagen den skulle ske. Jag föreställde mig att världen skulle börja skaka, gråten forsa och att jag skulle slå in näve genom en meter tjock betongvägg. Ingendera skedde, jag satt tyst och lugn i nära en timme. Utanför hörde jag grannens betongblandare snurra och fåglarna spela, precis som vilken dag som helst.

Visst är det fascinerande hur du föreställer dig att du faktiskt känner dig själv tillräckligt för att kunna förutspå din reaktioner och handlande. Jag gjorde det. Sanningen knackade på och allt som jag trodde hände inte men ändå så, när jag ser på min reaktion retrospektivt, så ter det sig klart att jag aldrig kunde handla på annat sätt varken idag eller imorgon. En människas inre är en föränderlig massa som formas efter sin omgivning, sysselsättning, begär och uppehälle men för varje själ som vandrar består ändå en tyst kärna som aldrig förändrar sig hur mycket du än försöker. Dig själv i extrakt. Vissa kanske kallar det Gud, jag vet inget om det. När W. lagt på luren reagerade jag precis som jag gjorde för att detta inre, verkliga mig tog över och tystade känslostormar, tankar och det yttre. Jag satt tyst i en timme och nu vet jag att saker inte kunnat ske på annat sätt. Det var skrivet. Hårda ting tar fram det sanna inom oss.

Du ska veta att jag inte hyser något agg mot dig numera. Våra svårigheter är glömda. Jag kommer sakna dig som jag aldrig saknat någon annan. Jag kommer sakna att vakna med ditt hår i min mun, sakna att höra dig klaga på den ignoranta överhögheten som alltid håller nere din kraft och jag kommer sakna ditt sätt att alltid somna innan vackra filmer blommat ut. Sakna din kärlek, din doft och dina fingrar med osyldighetens resor skrivet rakt över dom. Jag vet att du ditt hjärta brister när du läser dessa ord, det är inget jag kan göra åt det för de kommer rakt ur ett hjärta som blöder. Jag kan inte konstruera något för dig längre.

Även om dina tårar faller så låt dem göra det. Låt dom agera till sorgens alla skådespel men vad som än händer så låt dom inte glömma allt. Kom ihåg när vi var 17 och du hade på dig din mormors blommiga klänningar. Du var så vacker då och våra blida blickar spelade bara på varandra trots att det vackra, svenska sommarlandskapet slog knut på sig själv för att vi skulle uppfyllas av det istället. Jag minns hur jag köpte glass till dig två gånger trots att du inte tålde det, och du åt upp dem båda gånger.

Jag minns somrarna vid Baslack-stranden, där solen aldrig tycktes skina och vi fick gömma oss inne i vår gula stuga och spela hjärter, läsa varandras böcker och skriva fåniga dikter som vi skickade in till

lokaltidningen. Dina dikter var alltid lite finare än mina och i hemlighet gick jag upp på natten och försökte efterlikna dina rader om tingens förgänglighet. Hur vi fnissade fram manus till kortfilmer om tysta män och hopplöst romantiska kvinnor.

På samma sätt minns jag vår tid som nyförälskade och varje plats vi besökte var som en plats att leva och dö på. När vi älskade på varje plats som man kunde belägra och skrattade åt folk som faktiskt lämnade sängen om dagarna. Hur framtiden framträdde vackrare än våra vackraste drömmar och vi båda skrattade så tårarna sprutade. Jag minns den tiden som den lyckligaste tiden jag förtjänat. Och jag minns hela du.

Jag minns hela du för att hela du är allt som är mitt förflutna.

Jag minns hela du med idel värme och inga färdade mil och gråa själlösa rum kan få mig glömma. Låt inte tiden göra det för dig. Käresta.

En del av visste att det här skulle ske. En del av dig visste att det skulle ske första ögonblicket du bestämde dig för att släppa loss min mörkaste hemlighet. En del av dig visste det, omedvetet eller ej. Du visste det. Du vet det och du kommer veta det under hela perioden som kallas för avslutet, perioden som kallas för sorgen. Det bör lätta din börda.

Vi har alla sätt att tackla obekväma sanningar. Trots allt har vi ju gjort det parallellt med tyst kommunikation under de tolv år vi levt som en.

För mig lättar det bördan att tänka på de miljoner, miljarder som varje dag gråter. Det kan tyckas nesligt att finna tröst i andra människors lidande, plumpt. Men jag kan inte hjälpa det, min smärta ter sig inte i brukliga, politiskt korrekta kretsar. Den gör vad som krävs precis som alla människor runt oss. Min smärta behöver känns de sneda själar som förlitat sig på kärleken och sedan fått se sig själva knäckta, nedslagna mot den kalla asfalten. Du kan aldrig se mig skyldig för intrång på andras lidande. Det är inte en hemlighet du kan röra.

Ack, jag märker hur min ton färgas svart trots att jag givit mitt allt för att vi skall ta med oss det goda.

Kanske, kära M., är det dags att sammanfatta:

Utanför mitt fönster så far höst-Sverige förbi i två hundra kilometer per timme. Jag ser bara fartlinjer men med fönstret öppet så blundar jag och insuper doften av skog. Det luktar så tryggt, så svenskt. Även detta kommer jag att sakna. Det du nu läser är det sista du kommer höra ifrån mig. Försök inte få fatt i mig för jag är inte längre handfast, jag är en tanke, dimma och abstraktion. Du kommer aldrig att lyckas. På samma sätt som du omedvetet visste att det här skulle ske så vet du omedvetet att den tid vi delat för alltid är slut. Du vet att jag är en man av få ord men att jag söker efter de få, glödande som faktiskt räknas. Detta är ett brev som räknas mer än något annat. Lita på mig, det glöder. När du vecklat ner det så kommer du börja ta steg i akt två av livssymfonin, ta vara på dem. Du bor för alltid i mina drömmars stad och detta... Detta är trots allt bara ett brev ifrån ingenstans.

Bakom molnen

Bakom Solen

Din C.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Skogen/Staden med Poeter.se id #25384 innehar upphovsrätten